

## BEELDJE,

DOOR

WILLEM DE MÉRODE.

---

Zij heeft zijn wezen zóó beroerd,  
Dat hij in 't ijzerharde hout  
Haar zacht gezicht heeft aangeschouwd  
En zuiver tot het licht gevoerd.

Ze rust, een witte drenkeling,  
Een neergezegen witte veer,  
Er is aan haar geen leven meer  
Dan 't glanzen van een enkelring.

Toch schemert door haar oogen dicht,  
Langs haar gesloten mond, een licht,  
Alsof iets zoets haar ziel genaakte,

Alsof een diep verholen gloed  
Haar leden straks ontwaken doet,  
En wild den ring reeds wakker maakte.

---